

[Carsten Raft.]

maa tage Ejendomsbeskatningen med, og regner man den med, vil man indse, at Omegnskommunerne paa ingen Maade er Skattely længere. Udviklingen er gaaet for de egentlige Citybyer saadan, at de efterhaanden kun har nogle Portnere boende derinde, de affolkes, naar Arbejdstiden slutter, men det er da ogsaa saadan, at Londons City betaler Bidrag til Omegnskommunerne af den vældige Selskabsbeskatning, som den indkræver, idet det erkendes, at alle de Mennesker, der tjener deres Penge, har deres Virksomheder derinde, kommunalmæssigt har deres Udgifter ude i de mindre Kommuner. Nu er København ingen Cityby i den Forstand, idet den har en voksende Befolkning, men til en vis Grad kan man sige, at den Udvikling, som har sit Yderpunkt i de egentlige Citybyer, er marcheret saa langt, at en særlig Afgivelse af Skat fra Omegnsbyerne til Hovedkommunen, København eller de større Købstæder, i sig selv er urimelig.

Jeg haaber altsaa meget, at dette Skatteforslag vil kunne gennemføres. Vi kan tilsige vor Støtte til det. Vi vil se et spædt Foraarstegn i den socialdemokratiske Ordførers Bemærkninger om, at Vanskeligheden nok saa meget ligger i de øjeblikkelige Forhold i de Kommuner, der nu har regnet med disse Skatter. Vi ser nok, at en Repræsentant for Københavns Socialdemokrati har taget Ophold ved Ordførerbordet og eventuelt vil komme frem med andre Toner, men det maa det højtærede Regeringsparti selv om. Vi ved, at der er stærke Kræfter, der med Rette kan hævde, at dette Forslag er rigtigt. Det er logisk efter Udviklingen, det er retfærdigt over for Skatteborgerne, og derfor vil vi medvirke til dets Gennemførelse.

Axel Sørensen: Jeg skal ikke modsige den ærede konservative Ordførers Betragtninger over, at det havde været mere rimeligt, om Partiet Venstre, da det havde Regeringen, havde fremsat det Forslag, som er til Behandling her i Dag, men da mit Parti, Det radikale Venstre, i 1946 fremsatte et Forslag om Ændring i Erhvervsbeskatningen, var Partiet Venstre endog køligt stemt over for Spørgsmaalet.

Det Afsnit i Loven af 1937 om personlig Skat til Kommunen, som omhandler Erhvervsbeskatningen, har nu virket i godt 10 Aar, og i disse Aar kan man vel sige, at Forholdene har været meget forskellige. Ved Vedtagelsen i sin Tid tog Loven Sigte paa de Skatteydere, der erhvervede deres

Indkomst i een Kommune, som Regel en Bykommune, men tog Ophold i en tilstødende Landkommune, ofte af skattemæssige Grunde. Det var ofte Tilfældet med Ledere af store Virksomheder, saasom Direktører o. lign. Lovens Formaal var, som det er nævnt her af tidligere Ordførere, af udliggende Karakter og vel til Fordel for Hovedstaden og Købstadkommunerne, men i Realiteten rigtigt, fordi den skulde søge at hindre Udflytningen af Velhavere og gøre dem solidariske med den mindre bemidlede Del af Befolkningen.

Efter som Tiden er gaaet, har der vist sig Skævheder i Loven. Grundet paa Tidens ændrede Forhold, saaledes under Besættelsens sidste Fase, men ogsaa efter Kapitulationen, begyndte Udflytningens Karakter at ændre sig. Den almindelige jævne Lønmodtager maatte nu, grundet paa Boligvanskeligheder i Hovedstaden og Købstæderne, søge ud fra disse Omraader, men da saadanne Skattelys Erhvervsindtægt i Byerne som Følge af det stigende Prisniveau laa over den i Loven fastsatte Grænse, blev han ogsaa Erhvervsskatteyder til Byen. Disse Tilflytninger til Opholdskommunen betød, at denne efterhaanden maatte paa tage sig større og større Udgifter til Skoler og Vejvæsen af ikke ganske ringe Omfang uden at kunne inddrage Beløb derfor som Følge af Erhvervsbeskatningen. Fra mit Partis Side har vi indrømmet disse Ting ved at tage Initiativ til den Ændring af Loven, som gennemførtes i 1946, saaledes at Skattepligten blev betinget af for det første, at vedkommende Skatteyder i Erhvervskommunen havde en Indtægt af mindst 2 000 Kr. i det til Grund for Skatteansættelsen liggende Regnskabsaar, og for det andet, at han for det paagældende Aar i Opholdskommunen var ansat til Indkomstskat til Staten af et Beløb af mindst 5 000 Kr. ude i Landkommunerne og 6 500 Kr. i København.

Ser vi paa den rent fiskale Betydning af Erhvervsskatten og dens Fordeling, ser det saaledes ud. I 1946—47, før Ændringen, var der i København 11 630 Erhvervsskatteydere, som betalte et Beløb paa 3,8 Mill. Kr.; dette Antal er i 1947—48 gaaet ned til 6 450, men Erhvervsskattebeløbet er bibeholdt med 4,1 Mill. Kr. For Købstædernes Vedkommende var Antallet af Skatteydere i 1946—47 18 514 med et Skattebeløb paa 5,8 Mill. Kr., i 1947—48 12 666 Skatteydere med et Erhvervsskattebeløb paa 6 Mill. Kr. I Landkommunerne var der 9 900 Skatteydere med et Beløb paa 1,5 Mill. Kr., og nu i 1947—48 10 400 Skatte-